BROUMOVSKÝ **BIM** INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 10 - **BŘEZEN** 2018 – ČÍSLO **03**

Zapomenuté díky

Při výčtu toho, co se v roce 2017 povedlo, bylo opomenuto, že kostelík sv. Václava má krásný nový koberec. Po dvaceti letech. Díky opomenutí se poděkování za koberec v jednom z pěti městských kostelů dostává na titulní stranu farního měsíčníku. Kéž nám postní ztišení napomůže objevovat opo/zapomenuté. A taky děkovat.

P. Martin Lanži

Veřejná sbírka

je obecně jednou z možností, jak obnovu kostelů a dalších sakrálních staveb Broumovska financovat a realizovat.

Veřejná sbírka za účelem „Obnova kostelů z tzv. broumovské skupiny kostelů a jiných menších sakrálních staveb v regionu Broumovska“ je povolena Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na základě vydaného „Osvědčení o přijetí oznámení o konání veřejné sbírky“ ze dne 30.11.2012.

Osvědčení bylo doručeno dnem 5.12.2012, dnem 6.12.2012 je tedy sbírka oficiálně zahájena.

Osoba oprávněná: P. ThLic. Martin Lanži

Bankovní účet:

20036-1180703399/0800

Bankovní ústav:
Česká spořitelna a.s., pob. Broumov

Finanční prostředky budou využity výhradně na obnovu kostelů v regionu Broumovska, zejména v rámci projektu Pro život kostelů Broumovska.

Za každý laskavý, i třeba drobný dar, upřímně děkujeme.

Pohled na tvář Ukřižovaného zve k přemožení démonů nedůvěry, apatie a rezignace

Homilie papeže Františka na Popeleční středu, baz. sv. Sabiny

Postní doba je příhodný čas k tomu, abychom doladili disonantní akordy svého křesťanského života a přijali vždy novou, radostnou a slibnou zprávu Pánovy Paschy. Církev nás svojí mateřskou moudrostí vybízí, abychom věnovali zvláštní pozornost všemu, čím by naše věřící srdce mohlo být ochlazeno či narušeno.

Četná jsou pokušení, kterým jsme vystaveni. Každému z nás jsou známy těžkosti, s nimiž se musí potýkat. A je smutné konstatovat, že tváří v tvář vezdejšímu dění se zvedají hlasy, které používají bolest a nejistotu k rozsévání nedůvěry. Plodem víry je láska, jak ráda opakovala Matka Tereza z Kalkaty, a plodem nedůvěry zase apatie a rezignace. Nedůvěra, apatie a rezignace jsou démoni, kteří rozleptávají a ochromují

duši věřícího lidu.

Postní doba je příhodným časem k tomu, abychom tato i jiná pokušení demaskovali a umožnili svému srdci tepat v souladu s Ježíšovým. Celou dnešní liturgií prostupuje tento pocit, a mohli bychom říci, že se ozývá ve třech slovech, která nám jsou nabízena, aby pomohla věřícímu srdci se zahřát: *zastav, pohlédni a vrať se.*

Zastav se trochu, zanech toho spěchu a nesmyslného shonu, který naplňuje duši hořkostí pocitu, že se nikdy nikam nedojde. Zastav, zanech této povinnosti žít uspěchaným způsobem, který rozptyluje, rozděluje a ničí čas rodiny, čas přátelství, čas dětí, čas prarodičů, čas vděčnosti… čas Boží.

Zastav trochu tu nutnost ukazovat se a být všemi viděn, být neustále na odiv, který znemožňuje mít na paměti hodnotu niternosti a usebranosti.

Zastav trochu ten sebevědomý pohled, prchavé a přezíravé komentování, které se rodí ze zapomenutí na jemnost, laskavost a úctu při setkání s druhými, zejména slabými, raněnými a také těmi, kdo jsou ponořeni ve hříchu a pochybení.

Zastav trochu to nutkání chtít všechno kontrolovat, všechno vědět a všechno zničit, jež se rodí ze zapomnění na vděčnost za dar života a tolika obdrženého dobra.

Zastav trochu ten ohlušující lomoz, který působí zakrnění, otupuje náš sluch a znemožňuje pamatovat na tvořivou a úrodnou moc mlčení.

Zastav trochu to šíření sterilních a neužitečných emocí, které plynou z uzavřenosti a sebelítosti, znemožňují vycházet druhým v ústrety a vzájemně sdílet těžkosti a utrpení.

Zastav prázdnotu toho, co je přechodné, pomíjivé a prchavé a bere nám kořeny, vztahy, smysl putování i vědomí, že jsme stále na cestě.

Zastav, abys pohlédl a rozjímal!

Pohleď na znamení, jež zabraňují vyhasnout lásce, oživují plamen víry a naděje; na tváře, které žijící jemnocitem a dobrotou Boha, jenž působí mezi námi.

Pohleď na tváře našich rodin, které se den za dnem neustále nasazují, s obrovským úsilím putují životem a uprostřed spousty nedostatků a nesnází nevynechají jediný pokus, aby ze svého domova činily školu lásky.

Pohleď na tváře, jež nás interpelují: na naše děti, naše mladé, kteří jsou plni budoucnosti a naděje, plni zítřků a možností a potřebují oddanost a ochranu. Živé ratolesti lásky a života, které si nepřetržitě hledají cestu mezi našimi přízemními a sobeckými kalkuly.

Pohleď na tváře našich starých, zbrázděné časem a uchovávající živou paměť našeho lidu. Tváře činorodé Boží moudrosti.

Pohleď na tváře našich nemocných a množství těch, kteří se o ně starají; tváře, které nám ve své křehkosti a služebnosti připomínají, že hodnota žádného člověka nemůže být nikdy redukována na otázku kalkulu či užitku.

Pohleď na litující tváře těch, kdo se snaží odčinit svá pochybení a přečiny, proměnit situaci své ubohosti i bolesti a jít dál.

Pohleď a rozjímej o tváři Ukřižované Lásky, která nepřestává z kříže rozdávat naději, podávat ruku těm, kdo se cítí křižováni a ve svém životě zakoušejí tíži selhání, rozčarování a zklamání.

Pohleď a rozjímej o konkrétní tváři Krista ukřižovaného z lásky ke všem bez výjimky. Ke všem? Ano, ke všem. Pohled na Jeho tvář je nadějným pozváním této postní doby k přemožení démonů nedůvěry, apatie a rezignace. Tato tvář nás nabádá volat: Boží království je možné!

Zastav, pohleď a vrať se. Vrať se do domu svého Otce. Vrať se beze strachu do toužebné a otevřené náruče svého Otce, který překypuje milosrdenstvím a očekává tě (srov. Ef 2,4)!

Vrať se! Beze strachu: tato doba je příhodná pro návrat domů, do domu „Otce mého i vašeho“ (srov. Jan 20,17). Je to doba určená našemu srdci, aby se nechalo pohnout. Setrvat na cestě špatnosti je pouze pramen zklamání a smutku. Pravý život je zcela jiný a naše srdce to dobře ví. Bůh neochabuje, ani neochabne v podávání ruky (srov. Misericordiae Vultus, 19).

Vrať se a beze strachu zakoušej hojivou a smírnou Boží něhu! Nech Pána, aby uzdravil rány hříchu a uskutečnil proroctví adresované našim otcům: »Dám vám nové srdce, vložím do vás nového ducha, odejmu z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa« (Ez 36,26).

Zastav, pohleď a vrať se.

www.radiovaticana.cz/14.02.2018,
překlad Milan Glaser

Sv. Jan z Boha, 8. březen, zakladatel řádu Milosrdných bratří, patron Granady, nemocných a nemocnic, ošetřovatelů, knihkupců a knihtiskařů i výrobců papíru

Narodil se roku 1495 v Montemor-o-Novo v Portugalsku. Jeho otec byl chudý řemeslník Ondřej Ciudad, matka Terezie ho vedla ke zbožnosti. V osmi letech se u nich zastavil a přenocoval nějaký španělský poutník, který uměl poutavě vyprávět o svých cestách a líčil krásy Madridu, až z toho Jan byl jak očarovaný. Utekl proto za poutníkem do světa, který byl ve skutečnosti poněkud tvrdší. Když ho poutník opustil, ujal se ho v Oropese ve Španělsku jeden správce hraběcího majetku, který jej nejen využil za pasáčka, ale staral se i o jeho vzdělání a všechny potřeby.

Janova matka byla ze ztráty syna velmi nešťastná, onemocněla a brzy zemřela. Otec pak odešel do františkánského kláštera v Lisabonu a tam také poměrně brzy zemřel.

Dobrodinec Jana později zaměstnával jako pastýře dobytka i dělníka na poli. Nakonec mu nabídl svou dceru za ženu, ale Jan odmítl a raději vstoupil do armády. Štěstí mu tam ale nepřálo, tak se znovu vrátil do Oropese, kde pracoval snad až do 37 let. Pak se znovu přihlásil do vojska císaře Karla V., aby bojoval proti Turkům v Uhrách. V té době odmítal náboženství. Po rozpuštění oddílu se vracel na Pyrenejský poloostrov a dozvěděl se o otci. To mělo vliv, že znovu vážně uvažoval o náboženství. Začal pracovat jako pomocný dělník při budování pevnosti Ceuty. Po našetření nějakých peněz začal obchodovat s knihami, zprvu jako potulný prodavač a pak se stal knihkupcem v Granadě.

Ve 40 letech by rád začal něco dělat pro šíření víry, ale neměl žádný životní plán. Až po dalších dvou či třech letech, kdy vyslechl kázání Jana z Avily, prožil hlubokou vnitřní proměnu. První reakcí byly veřejné projevy jeho neobyčejně velké lítosti nad vlastními hříchy. Viděl je jako strašné zlo a silně toužil po Božím milosrdenství. Pro záchvat kajícnosti ho zavřeli jako pomateného mezi psychicky narušené. Tam poznal velmi tvrdé podmínky tzv. nemocničního zařízení, ale také ho tam navštívil Jan z Avily a usměrnil jeho touhu po pokání radou, aby své tělesné i duševní síly dal do služeb těch, kteří velmi potřebují pomoci. Jan jej poslechl a nabyl vnitřního míru potřebného ke službě chudým nemocným.

Zubožené nemocné začal shromažďovat v domě, který získal od jednoho šlechtice za pomoci arcibiskupa a v němž upravil 47 lůžek. S láskou pečoval o své nemocné, ošetřoval je, sháněl jim léky a vedl je k trpělivosti i k Bohu. Žil jen pro Boha a potřeby bližních. Pro své pacienty chodíval žebrat s pytlem, košíkem či hrncem a s prosbou: „Čiňte dobro pro Boha!“ Od mnohých snášel i posměch. Chodíval také na dřevo. V roce 1547 se mu v Granadě podařilo vybudovat větší nemocnici s léčebnou péčí, která byla průkopnickým dílem. Pozvolna se od předchozího roku utvářelo i společenství, které mělo žít a pracovat podle Janových ideálů a později se z něj stal Řád milosrdných bratří. Jan měl od arcibiskupa oděv, který byl znakem zasvěcené osoby a jméno Jan z Boha. V roce 1548 svou činnost Jan rozšířil založením další nemocnice v Toledu.

V následujícím roce, za požáru jiné nemocnice, kdy se do ní již nikdo nechtěl odvážit vkročit, pilně sám vynášel nemocné a zachraňoval i nějaké potřebné materiály. Šlo-li o zachraňování nemocných, nedělal nikdy rozdíly. Jeho pomoc pocítily i opuštěné děti, studenti bez prostředků, dělníci bez práce, ženy vystavené vydírání a mravní zkáze.

Ve službě druhým vydal svůj život. Při záplavách se vrhl do studených vln, aby zachránil tonoucího. Následkem toho onemocněl a pak kleče s křížem přitisknutým na prsou a se slovy: „Ježíši, do Tvých rukou poroučím svoji duši,“ skonal. Bylo mu 55 let.

Po jeho smrti velmi vzrostl počet jeho duchovních synů nejen ve Španělsku a papež Pius V. je potvrdil r. 1571 jako kongregaci. Sixtus V. pak v roce 1586 je ustanovil jako řeholní společnost s pravidly řehole podle sv. Augustina. Jan z Boha, zasluhující si zařazení mezi velké sociální světce, byl svatořečen v roce 1690 Alexandrem VIII. a r. 1930 Piem XI. prohlášen za patrona všech nemocnic, nemocných a nemocničního personálu.

www.catholica.cz/Jan Chlumský

Rok 2018 ve farních akcích

6. ledna
Tříkrálová sbírka
7. ledna
Tříkrálový průvod
3. února
Farní ples (KD Martínkovice)
14. února
Popeleční středa
10. března
Duchovní obnova
30. března
Velkopáteční křížová cesta
v Křinicích (dopoledne)
1. dubna
Velikonoce
5. května
Pouť do Vambeřic
10. května
Nanebevstoupení Páně
13. května
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost;
Den matek
19. května
Svátost smíření před 1. sv. přijímáním
20. května
1. svaté přijímání; slavnost Seslání Ducha Svatého
Hvězda – májová pobožnost
25. května
Noc kostelů
26. května
Bohoslužba pro motocyklisty v Otovicích
27. května
Malé Svatoňovice – májová pobožnost (cyklopouť)
31. května
Boží Tělo
16. června
Farní den (fara Ruprechtice)
28. července
Jakubsko-anenský víkend
4. srpna
Křinická pouť
xxxxxxx
Farní tábor (fara Ruprechtice)
8. září
Vikariátní turnaj v malé kopané (NÁ)
15. září
Farní výlet
xxxxxxx
Svatohubertská bohoslužba
10. listopadu
Den veteránů (Martínkovice

LAUDATO SI' XXXII.

encyklika papeže Františka o ekologii

III. Ekologie všedního života

147. Aby bylo možno mluvit o autentickém rozvoji, je třeba ověřit, že dochází k celkovému zlepšení kvality lidského života, a to zahrnuje analýzu prostoru, ve kterém žijí lidé. Prostředí, ve kterém žijeme, ovlivňuje náš pohled na život, naše cítění i jednání. Ve svém pokoji, ve svém domě, na svém pracovišti a ve své čtvrti využíváme životní prostředí, abychom vyjádřili svoji identitu. Snažíme se přizpůsobit prostředí, a je-li neuspořádané, chaotické nebo nasycené viditelným a slyšitelným znečištěním, pak jsou přemírou podnětů naše snahy o rozvoj integrující a šťastné identity vystaveny zkoušce.

manipulace lidí kriminálními organizacemi

148. Obdivuhodná je kreativita a velkodušnost lidí i skupin schopných obracet environmentální omezení, odlehčovat nepříznivé účinky vlastní situace a dávat svému životu orientaci uprostřed nepořádku a nezajištěnosti. Někde jsou například fasády budov velmi zubožené a lidé tam velice důstojně pečují o interiéry svých bytů anebo se těší ze srdečnosti a přátelství lidí. Pozitivní a blahodárné sociální soužití obyvatel vyzařuje do prostředí světlo na první pohled neviditelné. Chvályhodná je lidská ekologie, kterou uprostřed mnoha omezení dovedou pěstovat chudí. Dusivý dojem vyvolávaný bytovými aglomeracemi a prostorami s vysokou hustotou obyvatelstva polevuje, navazují-li se vřelé a blízké lidské vztahy, vytvářejí-li se společenství, kompenzují-li se environmentální meze sounáležitosti a niternosti každého člověka, který se cítí součástí sítě společenství. Takovým způsobem každé místo přestává být peklem a stává se kontextem důstojného života.

149. Je zjištěno, že extrémní bída, která se vyskytuje v některých prostředích zbavených harmonie, šíře a možnosti integrace, podporuje vznik nelidského jednání a manipulace lidí kriminálními organizacemi. U obyvatel velmi chudých periferií může každodenní zkušenost přechodu z davu k anonymitě, jak je běžné ve velkých městech, vyvolat dojem vykořenění, které vede k antisociálnímu jednání a násilí. Rád bych nicméně zdůraznil, že láska je silnější. Mnoho lidí je v těchto podmínkách schopno spřádat vztahy sounáležitosti a vzájemnosti, které tlačenici přetvářejí v komunitní zkušenost, prolamují stěny vlastního „já" a překonávají bariéry egoismu. Tato zkušenost komunitní spásy je tím, co často vzbuzuje kreativní reakce při vylepšení budovy či čtvrti.

150. Projektanti budov, čtvrtí, veřejných prostor a měst vzhledem k souvislosti mezi městskými prostorami a lidským jednáním potřebují poznatky různých disciplín umožňujících chápat procesy, symbolismus a chování lidí. Nestačí zkoumat krásu projektu, protože ještě větší cenu má jiný typ krásy, totiž kvalita života lidí, jejich harmonie s životním prostředím, setkávání a vzájemná pomoc. Také proto je velmi důležité, aby hledisko místních obyvatel více přispívalo k analýze urbanistických plánů.

151. Je nezbytné pečovat o veřejné prostory, vyhlídky a městské opěrné body, které posilují náš smysl pro příslušnost, náš pocit zakořenění, naše „cítění se doma" ve městě, které nás obklopuje a sjednocuje. Je důležité, aby různé části města byly dobře integrovány a obyvatelé mohli mít celkový přehled, nebyli uzavřeni do jedné čtvrti a nepřestávali obývat celé město jako svůj prostor sdílený s ostatními. Každý zásah do městské či venkovské krajiny by měl brát v úvahu, jak různé prvky daného místa formují celek, který je vnímán obyvateli jako koherentní rámec bohatý na významy. Druzí tak přestávají být cizí a lze je vnímat jako součást onoho „my", které společně tvoříme. Z téhož důvodu je vhodné, aby jak v městském tak venkovském prostředí byly zachovány některé prostory ponechané bez neustále přetvářejících lidských zásahů.

152. Nedostatek bytů je v mnoha částech světa závažný jak ve venkovských oblastech, tak ve velkých městech také proto, že státní rozpočty obvykle pokrývají jen nepatrnou část poptávky. Nejenom chudí, ale velká část společnosti naráží na vážné těžkosti, chce-li mít vlastní dům. Vlastnit dům je velmi důležité pro důstojnost lidí a rozvoj rodin. Jde o ústřední otázku lidské ekologie. Pokud v některých místech již vznikly chaotické aglomerace provizorních domů, je třeba především urbanizovat takovéto čtvrti a nikoli je srovnat se zemí a jejich obyvatele vyhnat. Když chudí žijí ve znečištěném prostředí či rizikových aglomeracích „je v takovém případě třeba přistoupit k jejich přestěhování, a aby se k jednomu soužení nepřidávalo další, je nezbytné poskytnout vhodnou předcházející informaci, nabídnout alternativy důstojných příbytků a bezprostředně zapojit zainteresované." Kreativita by současně měla vést k integraci nuzných čtvrtí do útulného rámce města. „Jak krásná jsou města, která i ve svém architektonickém plánu mají prostory, které spojují, umožňují navazovat vztahy a usnadňovat uznání druhých!"

153. Kvalita života ve městech se široce pojí k dopravě, která je často příčinou velkého soužení pro obyvatele. Ve městech se pohybuje mnoho aut používaných jednou či dvěma osobami, provoz se tak stává intenzivní, zvyšuje se úroveň znečištění, spotřebovává se enormní množství neobnovitelné energie a je nezbytná výstavba nových silnic a parkovišť, které poškozují městské tkanivo. Mnozí odborníci se shodují v tom, že je nutné dát prioritu veřejným dopravním prostředkům. Některá opatření však budou stěží klidně přijata společností bez podstatného zlepšení dopravních prostředků, které v mnoha městech vedou k nedůstojnému zacházení s lidmi v důsledku přeplnění, nepohodlí či nedostatku služeb a bezpečnosti.

154. Uznání svébytné důstojnosti člověka často kontrastuje s chaotickým životem, který musí vést lidé v našich městech. Nemělo by se přitom však zapomínat na osamocenost a zanedbanost, kterou trpí také někteří obyvatelé venkovských zón, kam nedosahují základní služby a pracující jsou tam nuceni žít v podmínkách otroctví bez práv a vyhlídek na důstojnější život.

155. Lidská ekologie v sobě zahrnuje něco velmi hlubokého, totiž nezbytnou souvislost lidského života s mravním zákonem vepsaným do vlastní přirozenosti, souvislost, která je nezbytná k vytvoření důstojného životního prostředí. Benedikt XVI. prohlásil že „existuje ekologie člověka", protože „také člověk má přirozenost, jíž musí dbát a s níž nemůže libovolně manipulovat." V tomto smyslu je třeba uznat, že naše tělo nás staví do přímého vztahu k životnímu prostředí a k ostatním živým bytostem. Přijetí vlastního těla jako Božího daru je nezbytné k přijetí a akceptaci

nemělo by se přitom však zapomínat na osamocenost a zanedbanost,

celého světa jako daru Otcova a společného domu. Naproti tomu logika nadvlády nad vlastním tělem se někdy transformuje v logiku subtilní nadvlády nad stvořením. Naučit se přijímat vlastní tělo, pečovat o ně a ctít jeho významy je pro opravdovou ekologii člověka podstatné. Vážit si vlastního těla v jeho ženskosti či mužskosti je nezbytné k uznání sebe samých při setkání s druhými, kteří se ode mne liší. Tak je možné s radostí akceptovat specifický dar druhého či druhé, dílo Boha stvořitele, a vzájemně se obohacovat. Proto není zdravý postoj, který hodlá „smazat pohlavní různost, protože se s ní již nedovede konfrontovat."

Otázka stranou?

Můžeme jako lidé nechat jednoduše stranou otázku Boha – otázku po našem původu, po našem cíli a po míře našeho bytí? Můžeme žít jednoduše s otázkou „jako by Bůh nebyl“, i když snad je? Otázka Boha není pro člověka teoretický problém jako třeba otázka, zda mimo periodickou soustavu prvků existují další dosud neznámé prvky a podobně.

Naopak, otázka Boha je vrcholně praktickou záležitostí, která se projevuje ve všech oblastech našeho života. Pokud totiž teoreticky připustím platnost agnosticizmu, musím se v praxi rozhodovat mezi dvěma možnostmi: žít jako by Bůh nebyl, nebo žít jako by Bůh byl, a jako by byl pro můj život určující skutečností. Pokud jednám podle první možnosti, pak jsem se prakticky rozhodl pro ateistické stanovisko, a tím jsem pro celý svůj život přijal postoj založený na možná falešné hypotéze. Rozhodnu-li se pro druhou možnost, pak se zase pohybuji v jakési čistě subjektivní víře.

Ať je tomu jakkoliv – je docela zřejmé, že lesk agnostického řešení při bližším zkoumání neobstojí. Jako čistá teorie se jeví velice samozřejmě, ale agnosticizmus ve své podstatě je víc než teorie – je tu ve hře otázka, jak vlastně žít. Když pak dojde k pokusu agnosticizmus v celém jeho rozsahu „praktikovat“, vytratí se jako mýdlová bublina. Rozpouští se, poněvadž nemůže uniknout před volbou, které by se agnosticizmus rád vyhnul. V otázce po Bohu člověk nemá možnost neutrality. Zde může říci jenom ANO, nebo NE, a to hned a se všemi důsledky včetně všech i těch nejmenších věcí života.

Ratzinger, J.: Věřit, doufat, milovat,
Praha: Paulínky 2010, str. 17 - 18

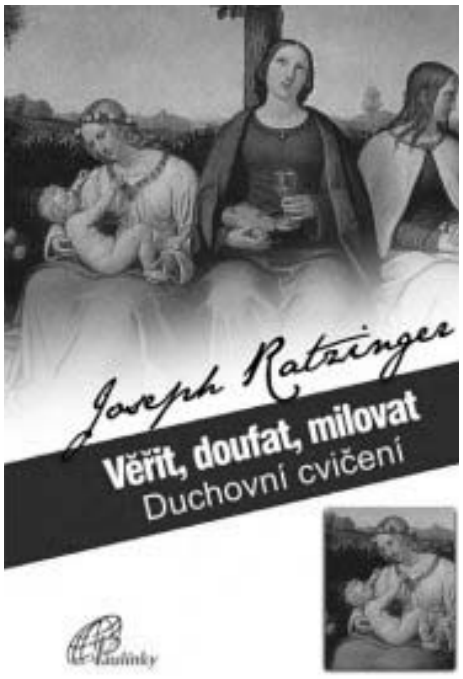

Velký pátek

Velký pátek je součástí tzv. Svatého týdne během velikonoc, den, kdy byl ukřižován Ježíš Kristus. V České republice je od roku 2016 novým státním svátkem a jeho termín připadá na období od 20. března do 23. dubna.

Jako den pracovního klidu se Velký pátek slaví asi ve čtyřiceti státech světa, například v Austrálii, Brazílii, Kanadě, Německu, Spojeném království nebo na Slovensku. V České republice byl Velký pátek slaven jako státní svátek do 50. let 20. století.

Po roce 1989 započaly snahy o jeho obnovení, přičemž tyto snahy se periodicky objevovaly vždy během Velikonoc. 2. dubna 2015 podpořil tento návrh předseda vlády Bohuslav Sobotka a dne 21. října 2015 schválila Poslanecká sněmovna novelu zákona o státních svátcích, jež nově zahrnoval Velký pátek. K dovršení těchto snah pak došlo 2. prosince téhož roku, kdy o jediný hlas prošla novela schvalovacím procesem v Senátu a 11. prosince ji podepsal prezident České Republiky.

Během bohoslužeb Velkého pátku jsou čteny Pašije podle sv. Jana. Vrcholem obřadů je uctívání kříže. Eucharistie se v tento den neslaví. Podává se však svaté přijímání (z hostií, jež byly proměněny na Zelený čtvrtek). Pravoslavní též eucharistii neslaví, ale třikrát se během dne scházejí k modlitbě. Velký pátek je jedním ze 2 dnů přísného postu. Zvláštní bohoslužby se konají i v protestantských církvích.

S Velkým pátkem je spojena i řada pranostik:

- Na Zelený čtvrtek hrachy zasívej, na Velký pátek se zemí nehýbej!
- Prší-li na Velký pátek, je k doufání úroda.
- Velký pátek deštivý - dělá rok žíznivý.
- Velký pátek vláha - úrodu zmáhá.

V lidových pověrách je Velký pátek spojován s magickými silami. V tento den se měly otevírat hory, které vydávaly poklady; v tento den se nemělo nic půjčovat, protože půjčená věc by mohla být očarována; nesmělo se hýbat se zemí (rýt, kopat, okopávat) ani prát prádlo, protože by bylo namáčeno do Kristovy krve.

Svoboda

„S žádným národem nejednal takto, žádnému jinému nedal svůj zákon…..“

Žalm 147 oslavující velikost Hospodina nás může motivovat k zamyšlení, jaký zákon, vedl vyvolený národ k takové radosti a chválám. Letmým pohledem na Desatero bychom totiž mohli být frustrováni a dojít k závěru, že svými přikázáními Bůh lid spíše potrestal a v maximální míře svobodu vyvoleného národa omezil. Není divu, kdo by měl zájem dobrovolně se podrobovat tak náročným pravidlům, která zasahují do všech oblastí lidského života. Izraelský národ však pochopil, že život bez zákona Božího vede do záhuby, proto sám velmi naléhavě žádal Hospodina, aby mu řekl, podle jakých pravidel žít v souladu se svým Bohem, lidmi i sám se sebou. Hospodin se smiloval a dopřál svému vyvolenému národu mimořádné výsady tím, že- se zákonodárstvím přijal též Izraelity za syny, bydlel s nimi, dal jim bohoslužbu i zaslíbení. (Řím 9,4-5). Byl to tedy akt nekonečné Boží lásky a soucitu, nikoli snaha, zkazit člověku radost ze života. Jaké důsledky měl život, ve kterém Boží zákon chybí nebo se ignoruje, se můžeme dočíst v Bibli na mnoha místech a jsme toho přímo účastni. Benedikt XVI. to ve své knize vyjádřil slovy- není-li již důležitý Bůh, mění se kritéria, která určují, co je důležité. Člověk odstavením Boha podrobuje sebe sama nátlaku a stává se otrokem materiálních sil, což odporuje jeho důstojnosti. Ani vyvolený národ poté, co Boží zákon obdržel, nebyl ušetřen mnoha pádů, jenže - svobodně volit může jen ten, kdo volí také opak.

A co my ve 21. století? Jaký je náš vztah k Božímu zákonu a nakládání se svobodou? Ta se většinou definuje jako možnost výběru a vyžaduje od nás konat neustálé volby. Nejen ve smyslu volby mezi dobrem a zlem, ale volit mezi mnoha možnostmi, které nejsou vyloženě špatné. Toto rozlišit a zvolit v danou chvíli to, co je pro nás skutečně nejlepší, vyžaduje citlivost srdce a zkušenost. V dnešním světě nekonečných možností a nabídek takovýchto voleb musíme i během jediného dne udělat mnoho. Pravda, všechny nejsou tak důležité, aby náš život vedly přímo do „záhuby“, přesto nás ovlivňují tím, že mohou do našeho života vnášet neustálou zátěž, touho po něčem jiném, než co máme a způsobovat vnitřní nespokojenost i mnoho omylů. Takovýmto volbám jsou navíc vystaveny i děti v útlém věku. Volby ale nesouvisí jen s hmotným světem. Neustálá rozhodnutí musíme dělat i na rovině duchovní a to je mnohem závaznější.

Člověk je obrazem Boží svobody, proto možnost volby má. Vytvořit jakési uniformní společenství, ve kterém si všichni jedinci budou podobni jako vejce vejci, Boží idee o člověku jistě neodpovídá. My sami mnohdy takovou představu máme. Buď jsme v ní byli vychováni, nebo se nám ji někdo snaží vnutit tím, že nám předkládá nekompromisní model křesťanského života, ve kterém ovšem chybí možnost seberealizace. Skutečným ideálem hodným následování je tu pouze Kristus, Boží Syn. Setkáme-li se s Bohem a zatoužíme-li po životě s ním, touha, žít v souladu s jeho pravidly, se v našem srdci sama zrodí. Pokud bude touto pohnutkou strach, nebude to odpovídat realitě křesťanského života. Tou není ani „posvátná nuda“, tedy sterilita života a pasivita z obavy, abychom neudělali něco špatně. Cílem křesťanského života není nehřešit, ale dotvářet sebe i svět v souladu s Božím plánem – máme povinnost rozšifrovat sami sebe, přečíst Boží plán a svobodným způsobem vystavět svůj úděl. Máme sebe zdokonalovat v bytost krásnější a ušlechtilejší, pozvednout se z úrovně myslícího zvířete, jak nám to věda chce namluvit, na úroveň Božího dítěte, dědice Božího království. To je těžký úkol, při kterém budeme chybovat i padat. Zredukujeme-li Desatero Božích přikázání na pouhý morální kodex, tedy na soubor zákazů a příkazů, stane se nám přítěží, dokonce v nás může vyvolat nechuť žít křesťanským životem. Vezmeme-li však vážně zaslíbení, která Bůh společně s Desaterem lidem daroval, tedy věříme-li skutečně, že nás přijal za syny, pak křesťanství nebude pouhou vírou v Boha, ale také vírou v člověka, vírou v možné uskutečnění Božského v člověku!

Vyškrtnutím Boha ze svého života se nestaneme svobodnější. Naopak, zbavíme se možnosti rozeznat hranici toho, co nám prospívá a co nás už zničí. Skutečně svobodný je pouze ten, komu čisté srdce samo napoví, co je v danou chvíli lepší zvolit, aby to odpovídalo našim schopnostem a potřebám a sloužilo k větší slávě Boží. To ovšem není zadarmo. Tento cit srdce je odměnou za dlouhodobé očišťování, které bez Božího zákona nejde uskutečnit.

Desatero Božích přikázání se i dnes může stát privilegiem vyvolených, tedy těch, kteří uvěřili v Boží zaslíbení, touží po spáse a dokáží se radovat ve svém srdci podobně, jako vyvolený národ. Duch svatý nás pak může vést k tomu, že budeme chtít i konat skutečné dobro nejen pro sebe, ale i pro druhé.

(použité citáty jsou z knihy P. Evdokimova, ruského exilového profesora teologie, který působil na teologickém ústavu sv. Sergeje v Paříži.)

J. Teinerová

Kostelíček u vernéřovické studánky II.

Významný okamžik nastal 15. 8.1904 o Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, kdy byl dokončený a zařízený poutní kostelíček vysvěcen broumovským opatem Brunem Čtvrtečkou. Od toho dne získaly poutě ke Studánce nový svatostánek, který se stal pravidelnou součástí duchovního života věřících z obce i okolí. Duchovní péči v poutním kostelíčku zajišťovali řeholníci z broumovského kláštera, profesor P. Josef Hofmann, P.Alois Fleischer, převor P.Thomas Rosenberg, P. Bonifatius Burkhard. Také veleváženy pan opat Dr. Dominikus Prokop zde sloužil několik poutních bohoslužeb. Od roku 1932 se v době poutí konaly také každonedělní bohoslužby celebrované faráři z Vernéřovic. V té době vykonávali svoji službu ve Vernéřovicích faráři P. Theophil Alfons Hermann (1931-1934), P. Emmeram Alfred Selinger (1934-1938) a P. Theobald Birke (1939-1945). Protože při všech slavnostních pobožnostech bývalo udělováno i svátostné požehnání, ale ve svatostánku se Nejsvětější svátost stále neuchovávala, musela být následující den slavena mše svatá ve farním kostele.

Série poutních bohoslužeb kopírovala nejdůležitější období zemědělského roku zdejších hospodářů, kdy úcta k darům země nabývala obzvláštního významu. Začínala zpravidla Slavností Ochrany svatého Josefa, jako Slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie a patrona celé církve a české země, která zde byla slavena 3. neděli povelikonoční, pokud Velikonoce připadly na období mezi 22.březnem až 9.dubnem. Od začátku 20. let minulého století byly slouženy mše také 1. května, jako začátek mariánského měsíce. Zdejší titulární slavností byl Svátek Panny Marie Pomocnice křesťanů, zde slavený 24. května, nebo následující neděli. Svátek Navštívení Panny Marie se zde slavil 2. července, Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna, Svátek Narození Panny Marie 8. září. a Svátek Jména Panny Marie 12.září. Šlo o významný středoevropský svátek, slavený také jako poděkování za vítězství spojených armád habsburského soustátí, polského království a německých knížat nad tureckým vojskem před Vídní v roce 1683. Tento svátek uzavíral zdejší poutní období.

O všech nedělních i uvedených svátečních dnech byly konány odpolední pobožnosti, které byly drženy předříkávači modliteb, mezi které patřili Josef a Wilhelm Winterovi. Větší procesí opouštěla Studánku až po odpoledních pobožnostech, někteří faráři a další církevní hodnostáři spojovali poutě ke Studánce s župními setkáními katolického svazu žen, křesťanských odborářů, křesťanské mládeže atd. Díky tomu se ke Studánce dostávali i poutníci ze vzdálenějších míst Trutnovska a Slezska. Na některých poutních pobožnostech byla konána i pěvecká vystoupení, například Špýrská slavnost. Bývalo opravdu málo dní v roce, kdy Studánka zůstávala opuštěná, a i v zimě byla navštěvována věřícími právě pro svoji osamělost, ticho, pokoj a mír, aby mohli u kaple ulevit své duši a vyslovit své naléhavé prosby k Matce Boží. Poutníci zasílali svým rodinám a známým o své cestě krátké zprávy, z nichž uvádím jeden příklad: „Ve čtvrtek 19. září jsem zde byl, vykonal jsem své pro Vás pro všechny. Byl jsem úplně sám, jen tak je možné vykonat zbožné rozjímání. Šel jsem dvě a půl hodiny pěšky, v kostele jsem si mohl odpočinout. Bůh pomohl a bude také pomáhat i nadále."

Ke Studánce přicházeli poutníci z blízkého i dalekého okolí bez ohledu na zemské nebo jazykové hranice. K přístupu byly využívány zejména tyto cesty: z Vernéřovic se ke Studánce chodilo buď po silnici vedoucí po levé straně Vernéřovického potoka středem obce okolo dnes zaniklého sousoší Svaté trojice a odtud dále po tehdy takzvané „Mariahilferstrasse", nebo po cestě na pravé straně potoka vedoucí horním koncem obce po tzv. Malé Straně, dnes tudy vede červená turistické značka. Poutníci ze Starostína a Horního Vižňova používali tzv. Dvorskou cestu „Hofestaig" vedoucí souběžně se zemskou hranicí severně od Vernéřovic. Z Meziměstí a z Dolního Vižňova přicházeli po tzv. Podmáselné cestě vedoucí z Meziměstí podél pravostranného přítoku Stěnavy ke kótě 500 mnm o odtud k hornímu konci obce. Z Meziměstí od nádraží přicházeli poutníci nejčastěji přes Mikulášský les „Niklaspusch", okolo Červeného kříže a dnes zničené sochy sv. Jana Nepomuckého na obecní silnici a po ní vzhůru ke Studánce. Tyto dvě cesty používali i poutníci z Ruprechtic, Hynčic a Heřmánkovic. Poutníci z Hejtmánkovic z Dolního Jetřichova přicházeli po silnici okolo Alpské vísky a dále celou vesnicí. Poutníci z Broumova přicházeli nejčastěji okolo sochy sv. Josefa do Jetřichova a odtud přes Březovou a skrze tzv. Planku na Malou Stranou a horním koncem Vernéřovic ke Studánce, nebo se z Březové na Malou Stranu dostali po kostelní cestě. Tyto cesty využívali poutníci z Jetřichova, Křinic, Martínkovic a Březové. Poutníci z Dědova a Teplic n. M. přicházeli ke Studánce přes sedlo Glosse nad Novým Dvorem. Ze Zdoňova přicházeli okolo bývalého Třípanského kamene přes Bukovou horou. Poutníci ze Slezska, zvaní zde tehdy „Preischa", přicházeli přes zemskou hranici po polních cestách pod Mirošovskými stěnami od severu. Z jihu cestami pod Příkrou a Broumovskou strání přecházeli ke studánce Bohdašínští, Honští a Češi z Policka, zvaní zde tehdy „Biehmscha". K vícejazyčnosti návštěvníků u Studánky poznamenal vlastivědný badatel pan Josef Scholz toto: „Bylo jen málo těch, kteří se nad modlitbami a zpěvy českých bratrů ve víře pozastavili, protože jejich Otčenáš a jejich Matka Boží byli také našimi".

O údržbu a provoz poutního kostelíčku a přilehlých kapliček se staralo několik místních obyvatel, mezi nimiž zaujímal nejvýznamnější postavení opatrovatel. Prvním opatrovatelem, zvaným „Bernlavoto". byl Augustin Streubel, zakladatel studánkovéhoho výboru. Věnoval se své službě zcela, občas i přenocoval na půdičce přístěnku, kde také skonal. V této službě ho nahradili pánové Eustachius Leppelt z čp. 75, Johann Thamm z čp. 187, Augustin Reimann. Jejich manželky připravovaly ranní kávu pro faráře. Nápomocen opatrovateli byl kostelník z farního kostela, zvaný „Kerchvoto". Tuto svoji službu vykonával po 40 let truhlářský mistr a hospodář Anton Streubel z čp. 69 z horního konce obce, před jehož statkem stávala socha Svaté trojice. Musel připravit nedělní mše na 8. hodinu ve farním kostele a na 10. hodinu u Studánky. Byl to pro něho velký chvat, kdy musel zvládnou cca 2 km vzdálenosti mezi kostely, které překonával na bicyklu. Hru na varhany zajišťoval řídící učitel Benedikt Richter z čp. 201, Heinrich Sagner z čp. 199 a Hugo Ringel z čp. 152. V době dlouhé nemoci pana řídícího učitele Richtera ho v hraní zastupovala dcera Eugenia a syn Viktor.

Pokračování příště

Michal Streubel

Malé ohlédnutí za nedávnou cestou do Indie

Ve druhé polovině listopadu roku 2017 se vypravili zástupci hradecké Diecézní charity do Indie. Hlavním cílem této cesty bylo setkání s místními partnery a koordinátory projektu Adopce na dálku®. Čeští návštěvníci potkali během necelých dvou týdnů několik tisíc indických školáků a desítky absolventů zmíněného projektu. Na vlastní oči se také přesvědčili, komu pomáhá část výtěžku z Tříkrálové sbírky, která se každý rok posílá do Indie na pomoc potřebným.

Po přistání v Bangalore, hlavním městě indického státu Karnátaka, se české výpravy ujali spolupracovníci místního arcibiskupa Bernarda Morase. Část dne byla věnována návštěvám dvou vybraných vzdělávacích center pro chudé děti, jejichž provoz je financován z Tříkrálové sbírky. Děti si připravily taneční a hudební vystoupení. Děti do těchto center docházejí každý den kromě neděle. Lektoři jim bezplatně pomáhají s domácími úkoly. Občas jsou na programu i hry zaměřené na rozvoj spolupráce. Dlouholetý prezident Diecézní charity Hradec Králové Mons. Josef Suchár dětem poděkoval a povzbudil je k dalšímu studiu. První den v Indii byl završen nástupem do nočního vlaku směřujícího na sever do města Belgaum. Obě města jsou od sebe vzdálena 600 km a vlak tuto vzdálenost urazí přibližně za 11 hodin.

Děti v jednom z dvaceti vzdělávacích center v Bangalore

S diecézí Belgaum hradecká Charita spolupracuje již od roku 2000. Prvním bodem programu byla návštěva základní školy, která se nachází nedaleko místního biskupství. České hosty zde slavnostně přivítala skupina indických skautek v modrých stejnokrojích. Po obědě následovala prohlídka dvou venkovských škol, do nichž chodí děti prostých rolníků. Některé z nich jsou zapojeny do programu Adopce na dálku®. K žákům podporovaným na dálku dříve patřila také mladá žena Gayatri, která nyní pracuje jako učitelka v jedné z navštívených škol.

Další den patřil setkání s dětmi ubytovanými v blízkosti internátní školy Divine Mercy ve čtvrti Manchhe přímo ve městě Belgaum. Samotná škola a dívčí internát byly postaveny díky finanční podpoře hradecké Diecézní charity, která se podílela také na vybavení internátu pro chlapce. Většinu dětí z obou internátů na dálku podporují čeští nebo slovenští dárci. Večer si tyto děti připravily pro návštěvu ze vzdálené středoevropské země kulturní program, který měl takřka profesionální úroveň. Na vystoupení dětí navázalo setkání s univerzitními studenty a s úspěšnými absolventy projektu Adopce na dálku®. Z dříve podporovaných dětí se díky dosaženému vzdělání stali strojní inženýři, učitelky či účetní.

Vystoupení dětí z internátní školy mělo takřka profesionální úroveň.

Hezká vystoupení si připravili také žáci dalších venkovských škol, které spolupracovníci hradecké Charity jeli pozdravit během třetího dne v diecézi Belgaum. Děti jedné z nich se na oplátku dočkaly originálních tanečních kreací v podání odvážné české tanečnice. Před jednou ze škol mohl každý z českých hostů zasadit kokosovou palmu.

Následující den zpestřila prohlídka skalních chrámů z 6. a 7. století. Poté pokračoval nabitý program cestou do Karadi, jednoho z nejodlehlejších míst v celé diecézi. Zde by měla zanedlouho vyrůst nová škola. Bude také potřeba pořídit školní autobusy pro děti ze vzdálenějších vesnic, které musí každý den chodit do školy několik kilometrů pěšky. V období dešťů, kdy jsou cesty rozbahněné, se tyto děti jinak než školním autobusem do školy nedostanou.

Nejodlehlejší oblast v diecézi Belgaum – za pár let tady bude stát nová škola.

Významnou část předposledního dne v diecézi Belgaum vyplnila cesta do vesnice Mansapur. V té stojí několikapatrová škola, jejíž výstavba byla zčásti hrazena z Tříkrálové sbírky. Opodál se vyjímá kostel sv. Josefa, o jehož vybudování se zasadil Mons. Josef Suchár. Kostel vysvětil v roce 2012 hradecký biskup Mons. Jan Vokál. Odpoledne si na jednání s českými

partnery vyhradil čas biskup Peter Machado. Během schůzky zdůraznil, že jeho prioritou je nyní podpora odlehlé venkovské oblasti Karadi.

Kostel sv. Josefa v Mansapuru vysvěcený hradeckým biskupem Janem Vokálem.

Z Belgaum se zástupci hradecké Charity přesunuli do malého indického státu Goa. Teploměr ukazoval hodně přes 30 °C, velice vhod tedy přišlo osvěžení v Arabském moři. Následoval vnitrostátní let zpět do Bangalore. Cesta z letiště vedla nejprve do obce vzdálené několik desítek minut jízdy od letiště. V této obci čekalo deset mladých mužů bez vyučení, kteří získali zásluhou kvalifikačních kurzů financovaných z Tříkrálové sbírky řidičské oprávnění. Všichni stručně popsali, jak jim zmíněný projekt pomohl. Někteří se stali profesionálními řidiči, jiným kurz umožnil převážet do města na trh svoji vlastní úrodu. Ve všech případech přispěla Tříkrálová sbírka ke zvýšení jejich životní úrovně.

Příští den ráno dorazila na arcibiskupství v Bangalore početná skupina odrostlých absolventů projektu Adopce na dálku®. Jednalo se vesměs o univerzitní studenty, kteří budou v nejbližší době hledat uplatnění na trhu práce. Všichni mluví výbornou angličtinou. Jsou velmi vděční za finanční podporu, kterou dříve dostávali. Zároveň jsou odhodlaní sami pomáhat lidem v nouzi – například autistickým dětem nebo ženám, které se staly oběťmi sexuálního násilí. Jedna budoucí bankovní úřednice se rozhodla, že sama začne finančně podporovat nějaké chudé dítě. Současně s absolventy na arcibiskupství zavítala také skupinka švadlen. Stejně jako řidičům z předchozího večera jim pomohla Tříkrálová sbírka. Původně nevyučené ženy se přihlásily do kvalifikačního kurzu, kde se naučily šít. Některé se poté nechaly zaměstnat jako švadleny, jiné zůstaly v domácnosti a vylepšují rodinný příjem šitím na zakázku. Odpoledne proběhlo jednání s arcibiskupem Morasem. Večer byl vyhrazen prohlídkám několika kostelů.

Poslední listopadovou neděli zahájila slavnostní mše celebrovaná arcibiskupem B. Morasem. Na mši navazovala předvánoční besídka, v jejímž průběhu pan arcibiskup obdržel dort k 50. výročí svého kněžského svěcení. Přítomné děti zapojené do projektu Adopce na dálku® po skončení oficiálního programu utvořily frontu na vánoční dárky, které byly nakoupeny z příspěvků dárců. Jejich výběr zajišťují indičtí partneři, kteří zohledňují skutečné potřeby dětí z nejchudších rodin. Letos každé dítě dostalo moskytiéru.

Děti z nejchudších rodin každý rok dostávají praktické vánoční dárky.

Jedním z důležitých přínosů celé cesty bylo setkání nového vedoucího projektu Adopce na dálku® s indickými partnery. Přímá komunikace a posilování důvěry prostřednictvím osobního jednání jsou nenahraditelné. Podmínky, v jakých žijí indické děti, lze jen stěží věrohodně zprostředkovat bez návštěv jejich škol a internátů. Kromě toho se pracovníkům hradecké diecézní Charity podařilo shromáždit příběhy úspěšných absolventů projektu, které ukazují, že dlouholetá podpora dárců má smysl, a že již nese své plody. Tyto příběhy a také příběhy konkrétních řidičů a švadlen, kterým pomohla Tříkrálová sbírka, budou postupně zveřejňovány na webu adopce.hk.caritas.cz.

Děkujeme všem dárcům z broumovské farnosti, kteří na dálku podporují či dříve podporovali indické školáky. Poděkování si zaslouží také všichni koledníci, kteří se aktivně zapojili do Tříkrálové sbírky, i každý, kdo jim nezištně přispěl do zapečetěné pokladničky.

Text a foto:
Vojtěch Homolka, vedoucí projektu Adopce na dálku

MYŠLENKY NA MĚSÍC BŘEZEN

MILOŠ SZABO

ZPOVĚĎ? NE!

CESTA 2015

1. Vydat se na cestu k Tomu, jenž nás přesahuje, znamená zároveň přijmout fakt, že často nebudeme rozumět ani Jemu, ani Jeho cestám.
2. Věřící člověk se nemůže spokojit s tím, co se o Bohu dozvěděl jako dítě od babičky či na náboženství při přípravě k prvnímu svatému přijímání.
3. Šance na změnu přichází, když do života člověka vstoupí láska.
4. Bůh, jenž všechno stvořil, se neštítil stvořit mě, já bych se tedy neměl štítit tvořit svět krásnější i tím, že v případě potřeby budu třeba uklízet.
5. Láska se nesmí jenom přijímat. Na lásku se má odpovědět. Důvěřuji ti, ať je to tak, jak chceš ty, Bože.
6. Dokáže-li úchvatné účinky vyvolat energie vyrobená člověkem, oč větší a dokonalejší efekt musí mít energie Boží.
7. Každému, komu záleží na Bohu, musí záležet i na poznání Jeho vůle.
8. Nikde jinde není Boží cesta člověku vykolíkovaná tak jasně a přesně, jako v Božím Slově.
9. Chci-li poznat, že jsem zbloudil z Boží cesty, nejde to udělat v rychlosti. Je potřebné se zastavit.
10. Zpytování svědomí, tedy hledání odpovědi na to, co je a co není hřích, musí proběhnout v mém ztišeném nitru. A poctivě.
11. Bůh je mocný a jeho přítomnost v nás po zpovědi je proto patrná. Nám a skrze nás by měla být patrná i našemu okolí.
12. I když se každý z nás rodí na svět jako svobodná bytost, která se pro Boha bude rozhodovat sama a dobrovolně, dostává od něj darem pokyny a návod, jak cesta k ráji vypadá.
13. Boží láska se zhmotnila. V Ježíši se připoutala k lidskému tělu a skrze sedm různých svátostí dává člověku v různých situacích možnost přibalit si na životní cestu i nadpřirozenou výbavu.
14. Pokud hřích způsobil, že jsme se odvrátili od cesty, kterou nám Bůh osobně ukázal a vyznačil, měli bychom se k němu v rámci prosby o prominutí obrátit zpět. Znamená to však zároveň ukázat záda dosavadnímu směru.
15. Milujeme-li Boha, opravdová lítost toho, že jsme zhřešili, nemůže existovat bez snahy se napravit.
16. Pokud necítím skutečnou duševní bolest, že žiji v hříchu, nebo aspoň bolest z toho, že jde o hřích, jehož nejsem schopen zanechat, nemůže dojít k odpuštění.
17. Po vyznání hříchů a lítosti Bůh z lidské duše smaže všechno to, co mu k smazání při vyznání nabídneme. Co zamlčíme, to si ponecháme a neseme životem dál.
18. Bůh po odpuštění našich hříchů neodchází. Zůstává. Proto po dobře vykonané zpovědi často cítíme nejen úlevu, ale i vnitřní radost.
19. Milovat tak, jak to požaduje Ježíš, znamená dávat se druhému bez ohledu na své vlastní naplnění, odevzdat se mu pro něho samotného, pro jeho dobro a štěstí.
20. Láska k Bohu a lásku k člověku nelze oddělit. Láska je jenom jedna. Útek od bližních někam do poustevny, to není láska k Bohu, ale sobecké přivlastňování něčeho, co je určeno všem.
21. I já produkuji nebezpečný odpad - když místo pravdy dám přednost lži, když místo naděje směrem ven vyzařuji zoufalství, když místo pokoje a usmíření šířím hněv, místo lásky vulgaritu.
22. Konkrétním hříchem ubližujeme také konkrétnímu člověku. Proto má být součástí smíření též snaha o konkrétní nápravu.
23. Rozhodnu-li se nevěřit, nebude mě Bůh přesvědčovat. Rozhodnu-li se uvěřit, bere mě do náruče, abych se v ní mohl stulit a uklidnit.
24. Stejně jako se udržuje v provozním pořádku bydlení, pravidelností by se měl stát i „úklid v duši“, a to i tehdy, když máme do duše vepsané „jen“ hříchy lehké.
25. Má smysl zpovídat se ze stále stejných hříchů? Má smysl vytrhávat plevel ze zahrady, když víte, že už za pár týdnů stejný vyroste znovu? Pokud chceme na zahradě něco sklízet, odpovíme jednoznačně ano, smysl to má.
26. V celém Desateru nejde pouze o jednotlivý zákaz či příkaz, ale o regulaci určité oblasti našeho života. Proto lze každou událost v kterékoliv době přiřadit k některému z těchto Božích nařízení a zkoumat ji v jejich světle.
27. Nezanedbejme své zpytování svědomí. Chceme přece jít k Bohu bezpečně a s jistotou že jdeme dobrým směrem, nebo ne?
28. Nelze tvrdit, že v Boha věřím, když mu nevěřím, že ho mám milovat, a to nade všechno. Když milovat, tak také chtít ho poznat. Když milovat, tak si také na něj umět udělat čas. Nejen tehdy, když se chce mně.
29. Každým dnem jsme svědky neuvěřitelných zázraků, které se před naším zrakem znovu a znovu pravidelně opakují.
30. Prací mohu sloužit jiným, nejen si vydělávat peníze na vlastní blahobyt. I proto by žádná práce neměla být pro nás méně důstojná a neměli bychom se jí štítit.
31. Je-li Bůh pravdou, jeho učedníky můžeme být pouze tehdy, když budeme žít v pravdě.

Myšlenky byly sestaveny v Pastoračním domě Velehrad v Itálii ve spolupráci s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži.

KŘÍŽOVÁ CESTA

V modlitbě křížové cesty si připomínáme, co všechno Ježíš z lásky k nám vytrpěl.

Když očísluješ ve správném pořadí jednotlivá zastavení křížové cesty a čísla zapíšeš do kroužků, dozvíš se, že Bůh ...

(dokončení v tajence)

○ ÁDNÝK

○ HOVĚŘ

○ EDALS

○ EDNOR

○ HYNUL

○ OZENÉ

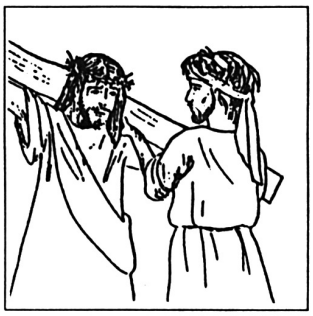

○ VÉHOJ

○ DOVNĚ

○ HOSYN

○ LOVAL

○ AABYŽ

○ ÍNEZA

○ SVĚTŽ

○ TAKMI

TAJENKA:

NEDĚLNÍ A VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

4. březen

Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod.
Otovice	08:30 hod.
Ruprechtice	10:00 hod.
Broumov, P+P	10:00 hod.
Broumov, klášter	17:00 hod.

11. březen

Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod.
Martínkovice	08:30 hod.
Vernéřovice	10:00 hod.
Broumov, P+P	10:00 hod.
Broumov, klášter	17:00 hod.

18. březen

Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod.
Šonov, hřb. k. PM	08:30 hod.
Vižňov	10:00 hod.
Broumov, P+P	10:00 hod.
Horní Adršpach	14:00 hod.
Broumov, klášter	17:00 hod.

25. březen - Květná neděle

Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod.
Božanov	08:30 hod.
Broumov, P+P	10:00 hod.
Broumov, klášter	17:00 hod.

MŠE SV. V TÝDNU BROUMOV

Pondělí	xxx	xx:xx hod*
Úterý	klášterní k.	17:00 hod
Středa	k. sv. Václava	17:00 hod
Čtvrtek	děkanský k.	07:00 hod
Pátek	děkanský k.	17:00 hod
Sobota	k. sv. Václava	17:00 hod

***Slavnost sv. Josefa – 19. března,**
mše sv. u P+P v 17:00

Adorace: středa, sv. Václav,
17:30 – 17:45; pátek, P+P, 16:00 – 16:30

Pobožnost křížové cesty:
pátek u P+P a v neděli v klášteře, vždy od 16:30

Svátost smíření: 20 min před každou mší sv.;
velikonoční sv. sm.: sobota 24/03,
P+P, 09:00 – 10:30,
Šonovské modlitby za smíření:
čtvrtek 08/03, 17:00, hřb. kaple PM

VELIKONOCE 2018 – SVATÝ TÝDEN

Květná neděle – 25. března

Božanov	08:30
Teplice, k. sv. Vavřince	08:30
Broumov, P+P	10:00
Broumov, klášter	17:00

Pondělí

Mše sv. nebude

Úterý

Broumov, klášter	17:00

Středa

Broumov, sv. Václav	17:00

Zelený čtvrtek

Broumov, P+P	17:00
Teplice, k. sv. Vavřince	18:00

Velký pátek – DEN PŘÍSNÉHO POSTU

Křinice – křížová cesta	12:00
Teplice, k. sv. Vavřince	15:00
Broumov, P+P – obřady	17:00

Bílá sobota

Celodenní rozjímání u Božího hrobu

Broumov, P+P	18:00
Teplice, k. sv. Vavřince	20:00

Velikonoční neděle

Otovice	08:30
Teplice, k. sv. Vavřince	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, P+P	10:00
Broumov, klášter	18:00

Velikonoční pondělí

Broumov, k. sv. Václava	08:30
Teplice, k. sv. Vavřince	08:30

BOHOSLUŽBY TEPLICE NAD METUJÍ:

NEDĚLE: Mše svaté v Teplicích u sv. Vavřince v 8,30;
v Adršpachu ve 14,00; 3. neděle v měsíci (18. 3.)
ve středu je mše sv. v Teplicích v 18,00
ve čtvrtek 1. 3. je mše sv. s pobožností v Teplicích v 18,00
v pátek je mše sv. v Teplicích v 16,35 a po ní Křížová cesta
první sobotu (3.3.) je mše sv. v Teplicích v 8,00 na Kamenci

Velikonoce:
29.3. Zelený čtvrtek; 18,00
30.3. Velký pátek; 15,00
31.3. Bílá sobota; 20,00; OBŘADY VIGILIE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
1.4. BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ; 8,30
2.4. Pondělí velikonoční; 8,30

20 MINUT PŘEDE MŠÍ SV. SE ZPOVÍDÁ.

Požehnané dny nového roku 2018 Vám přeje a vyprošuje Váš P. František Hofman (tel. 734 213 899 / pfhAlt64seznam.cz)

Výuka náboženství
škol. rok 2017/2018, Broumov,

od 7. ZÁŘÍ:

1. – 2. tř.: úterý,
ZŠ Meziměstí, 13:45 – 14:30

1. – 2. tř.: středa,
ZŠ Masarykova Broumov, 14:00 – 14:45

3. tř. (1. sv. přijímání):
středa, fara Broumov, 13:15 - 14:00

4. – 5. tř.: pátek, fara Broumov,
12:45 - 13:30

6. - 8. tř.: pátek, fara Broumov,
13:45 - 14:30

Postní sbírka

Každoroční postní sbírka bude i letos na pomoc misii v Paraguai, s kterou nás pojí osobní vztahy nejenom s P. Markem, který nás už několikrát navštívil. Pod procesním křížem v presbytáři bude kasička, do které je možné vložit nejenom výtěžek z toho, co si odepřeme z masa, sladkostí, alkoholu, či cigaret.

Paypal účet farnosti

church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem.
Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ **BIM** INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK
vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: **church.broumov@gmail.com**, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.
www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.
Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.
Uzávěrka: 15. každého měsíce.